

вижно гледаше въ иконата си. Не усѣщаше и не подозираше дори, че при него е влѣзалъ чуждъ човѣкъ.

— Недко! — извика високо попъ Стефанъ.

Сивата купчина отъ дрипи се раздвижи. Показа се едно лице, сухо, прѣстено и жълто и къмъ стария свещеникъ се устремиха двѣ очи, запалени и свѣтли като вжглени, блуждаещи и занесени, като у нѣкой сомнамбулъ. Тия очи гледаха, но сѣкашъ не виждаха и не познаваха.

— Недко! — повтори попъ Стефанъ, зачуденъ. — Тукъ ли си?

— Ела, отче, ела! — глухо и като че изподъ земята се обади иконописецътъ.

Той се възви и безъ да промѣни въ нѣщо позата си, загледа се пакъ въ иконата.

Попъ Стефанъ тръгна къмъ него. Щомъ чу стъпките му близо до себе си, дѣдо Недко отпусна ржцѣтъ си, не безъ мжка откъсна очи отъ иконата и стана. Почтително, но мълчеливо и безъ усмивка, той поздрави попъ Стефана и му цѣлуна ржа. Слѣдъ това отново се загледа въ иконата.

— Та ти си свършилъ вече! — заговори радостно попъ Стефанъ. — А! Хубава, много хубава! Чудо си направилъ ти, Недко, чудо! Пъкъ азъ нищо да не зная. Боленъ бѣхъ и не съмъ излизалъ. Гледай, гледай! Че кога почна, кога я свърши? Господи, колко е хубава, колко е хубава . . .

Дѣдо Недко сѣкашъ не чуваше и не разбираше какво му се говори. Той мълчеше, все тѣй унесенъ и вглъбенъ въ себе си. Голѣма промѣна бѣше станала у него: отслабналъ бѣше още повече, набръчкана кожа висѣше отдолу подбрадника му, той цѣлъ потреперваше като отъ треска. Стрaдание и скръбъ имаше на лицето му. Попъ Стефанъ го изгледа загрижено и неспокойно.

— Недко — каза той — не ми изглеждашъ май добръ. Да не си боленъ?